

Worcester,
Stone Gate, McBride-ház,
december 27.

Kedves Judy!

Kezemben a leveled. Másodszor olvasom át és nem tudok hoválenni a csodálkozástól. Jól értem? Jervis karácsonyi ajándékul rádbízta a *John Grier Otthon* átszervezését, te meg engem szemelsz ki, hogy elköltsem a pénzeteket? Engem? Sallie McBride-ot? *Én* legyek az árvaházatok igazgatónője! Szegény lelkem, elment a józan eszed, vagy a képzelet aranyhímes pillangója játszik veled? Ugy vagyok én való száz gyermek gondozására, akár az állatkert vezetésére.

Csalétekül valami érdekes skót doktort kínáltak. Drága Judym, — édes Jervisem, — csak hogy én keresztül látok ám ezen a szitán! Szinte hallom a párbeszédet, mely a Pendleton-házaspár levelét megelőzte: »Halálos vétek, hogy mióta kikerültünk a kollégiumból, Sallie nem törekedett valami többre. Hivatás kell neki, nem a worcesteri sekélyes társadalmi élet.« — »Én meg azt nem szeretem, — (ezt Jervis mondja) — hogy a fiatal Hallock iránt érdeklődik. Igaz, jó fellépésű, csinos, érdekes fiú, de soha nem szenvedhettem a politikusokat. Ki kell találnunk valami jó, neki való, a képességeihez méltó foglalkozást, mielőtt egészen elveszíti a fejét. Hopp! Megvan! Sallie lesz a John Grier Otthon igazgatója!«

Olyan tisztán hallom, mintha köztetek ültem volna.